

зжкжт на Ванката и той незабелезано заспа тжй, както се бе изтегнал на кревата сжс тежката си мисжл.

III.

Новината все повече се обржщаше на истина. Още вчера властующите горди над стран та и над своите политически противници, днес явно бяха падиали в немилост. Из обществото се мжлвяха разните предполагаеми причини, а вестниците от провинцията се надпреварваха в угодничество и нескриваемо изказваха страстно желание — техните шефове да бждат викани в двореца. Най-победоносно се джржеше органжт на партията, кжм която принадлежеше, сега вече сжвсем явно, Кермедлиев защото шефжт на партията биде викан вече неколко пжти от Княза. Очакваното от тоя вестник изглеждаше, че е на сбждване.

Заедно с всеко повикване в двореца на шефа на партията, кжм която принадлежеше Кермедчиев, се изменяваше както самият Кермедчиев, така и атмосферага наоколо му. В кжщи царуваше едно празнично настроение в очакване на нещо много хубаво, много по хубаво от всичко което е било до сега; околните, познатите, мнозина от които беха почнали да странят от Кермедчиева след изпжждането му от служба, за да не би некак да пострадат, почнали явно да дйрят „случай“ да излизат с него на улицата; те му стискаха ржката и изразяваха очудването си, за дето толкова време не сж го срещали. Имаше и такива, които от страх да не ги сметнат за негови другари, беха се обжрнали в явни негови неприятели и за които той бе чувал, че с злорадство из кафенетата го наричали крадец. Сега те го срещаха плахи. готови ежеминутно да искат от него прошка за „заблуждането“, в което те били вкарани. Кермедчиев всичко схващаше много добре; тая промена в обращенията на неговите околни познати, не всели в него нито сенка от погнусяване. Напротив, той намираше всичко това за напжлно естествено в реда на нещата.

„За хлеб човек какво не прави?“ — Оправдаваше той тия хора и се спираше само на сегашната им любезност и покаяние, като на един от сигурните белези, че той е на пжт да се издигне.

Виждаше и Ванката много добре, що ставаше наоколо му—промената в поведението на тия, които до преди малко гледаха тжй накриво баща му; а покрай баща си като да се издигаше и той — и размишлението над туй, що бе тжй